

Нобелова награда за мир по дефиницији јесте признање Нобеловог комитета за активности и изузетна достигнућа на постизању мира, зближавању нација и уопште, за сваки хумани ангажман који јача поверење међу људима. Прва Нобелова награда додељена је 1901. године Швајцарцу Жан Анри Динану, оснивачу црвеног крста и Женевске конвенције као и Французу Фредерику Пасију, оснивачу друштва за арбитражу међу нацијама.

Занимљиво је на који начин је организована процедура за доделу награда за мир. Наиме, норвешки парламент бира пет чланова комитета, који има мандат на шест година. Сви чланови комитета до сада су били Норвежани. Ко све има право да предложи кандидате за Нобелову награду? Наиме, кандидатуре стижу из читавог света, а предлоге комитету, осим самих чланова, могу доставити чланови владе као и чланови (за нас тренутно веома актуелног) Међународног суда правде у Хагу, као и бивши добитници награда. Осим поменутих, право за предлог кандидата имају и професори на катедрама за филозофију, социологију, историју и политичке науке као и руководиоци института друштвених наука... Рок за предлог кандидата је 1. фебруар у текућој години... Један куриозитет, (који је био споран и изазвао је бројне контроверзе, нарочито 1994. године, након што је Јасер Арафат добио награду за мир) везан за доделу награда, гласи да право на награду имају и учесници мировних конференција у неуралгичним подручјима света, без обзира на то да ли је конференција уродила плодом и постигла свој циљ или не. На примеру блискоисточне кризе видимо да је управо, нажалост, то и био случај. Све Нобелове награде додељују се у Стокхолму, осим награде за мир, која се додељује у Ослу.

Толико о начину избора будућих добитника једне од најпрестижнијих награда која би, макар у принципу, требало да предстаља признање за истинско алтруистичко ангажовање на унапређењу хуманих вредности и за несебично залагање за добробит читавог човечанства. Свакако да би требало да се подразумева да је комитет апсолутно објективан, потпуно неутралан и независан када је у питању одлучивање, иако чланове комитета бирају чланови норвешког парламента, тако да, самим тим, састав чланова комитета рефлектује однос политичких снага у тој скандинавској земљи. Али то, наравно, макар у принципу, не би требало да има било какав утицај на одлуке самог

комитета.

Све то јако лепо звучи, само када би било истинито. Наравно да је у пракси комитет до сада много пута одступио од тих наведених принципа.

Поменули смо спорну одлуку да лидер Палестинаца Јасер Арафат добије Нобелову награду. Многи су сматрали да је та одлука више него дискутабилна и да је Арафат имао итекакав утицај на Хезболах, те да је његова улога миротворца веома спорна. Спорне одлуке су се наставиле, али се у историји Нобеловог комитета никада није догодило да три године за редом Нобелову награду за мир добију личности, које не само да нису заслужиле ту награду ни по једном једином критеријуму, већ су и саме активно учествовале у подстрекивању ратова и сукоба својим вербалним изјавама, као и директним слањем војника у ратом захваћена подручја. У тај списак можемо укључити и залагање, што је видећемо било у случају прошлогодишњег нобеловца, да једна квазидржава, која је настала отцепљењем дела територије независне и међународно признате, суверене земље која је такође и пуноправна чланица УН, добије своју државност.

Ова чињеница само илуструје фарсу која представља одлучивање Нобеловог комитета. Заиста је нечувено да одређене особе, међу којима један бивши потпредседник и актуелни председник земље која претендује да буде једина светска супер сила, добију награде за своја, наводна, ангажовања на постизању мира. У сваком случају, ово само показује колико је савремени западни свет огрезао у лицемерје и неправду, која се жели представити као наводна света мисија у постизању мира. Наравно, да се не заваравамо, правде у међународним односима никада није ни било. У свету у коме влада голи интерес и добит, као и хегемонизам и милитантни, а не више економски или културни империјализам, за правду и нема места. Али овако нешто, као што су одлуке Нобеловог комитета, заслужује сваки презир и гнушање. Ко су, наиме, последња три добитника поменуте најпрестижније награде?

Да би одговорили на ово питање, морамо да се вратимо две године у прошлост како бисмо видели ко је први од наших “заслужених” добитника. Наиме, први на нашем скандалозном списку јесте бивши амерички потпредседник Ал Гор, који је 2007. године добио Нобелову награду за мир. Поменути Ал Гор, био је у Клинтоновој администрацији која је одговорна за једно од најгрубљих кршења међународног права као и за бомбардовање тадашње СРЈ. Ал Гор је био један од упорних и најгласнијих заговарача бомбардовања наше земље `99. год.

Званично објашњење комитета гласи да је Ал Гор добио награду за допринос у борби против климатских промена. Како преноси сајт наслови.нет, у говору приликом примања награде, Гор је рекао “да земља има грозницу, и да она јача”, мислећи притом на ефекте глобалног загревања. “Време је да склопимо мир са планетом. Морамо брзо да мобилишемо нашу цивилизацију...” Интересантно је да је Ал Гор и добитник оскара (!) за документарни филм “Неугодна истина”, који је посвећен, можемо да погодимо, штетном утицају које загађење има на климу наше планете. На једном нашем сајту, критичар, као оцену филма, износи мишљење да поменути документарцац просто морамо да погледамо. Нека хвала! Много више ћемо учинити за планету уколико трајно изолујемо “хуманитарце” попут Гора. Добитник Оскара и нобеловац, а уз то још и бивши потпредседник. Заиста, помислили бисмо да је Гор изузетан човек који је постигао све што се постићи може, а који је, онако успут, остварио и амерички сан. Штета што је сан једног, назови хуманитарца и оscarовца, заправо постао кошмар за све нас.

Оно што је најбитније, и што смо сви могли да искусимо, јесу бомбе НАТО пакта које су сејале смрт по Србији током 1999. год. Бивши славни потпредседник, који је у то време био на функцији у погубној Клинтоновој администрацији, активно се залагао за бомбардовање наше земље. Наиме, као потпредседник Америке, Гор је учествовао у једном злочину који је проузроковао на хиљаде српских цивилних жртава. Наравно, Ал Гора у тим моментима није бринуло загађење и последице које су настале од употребе осиромашеног уранијума, чије се последице и дан данас осећају, као ни загађење које је настало бомбардовањем петрохемије у Панчеву и фабрика у другим градовима Србије.

Италијански независни редитељ, Антонио Martino, који је режирао документарни филм о Панчеву, подсетио је јавност на чињеницу да је Гор директно и командно одговоран за уништење постројења рафинерије у Панчеву, што представља једну од највећих еколошких катастрофа у двадесетом веку. Шта после тих чињеница можемо рећи о Нобеловом комитету који је давно изгубио сваки кредибилитет?

Ево још неких од Горових “заслуга.” За њега се наводи да је профитирао од кампање у вези климатских промена. Лист Данас наводи оптужбе да је поменути бивши амерички потпредседник дошао у позицију да оствари огроман профит од компаније која се бави производњом електричних уређаја за мерење потрошње електричне енергије. Не само да је политичар, еколог и награђени режисер, већ се показало да Гор има и смисла за бизнис. Морамо, дакле, рећи да се ради о свестраној личности која се у правом светлу показала током 1999. Заиста је штета што не постоји награда за свестраност. Ал Гор би је, без сваке сумње, сигурно добио.

Идемо даље, све до следећег нобеловца. Наредне године, Нобелову награду добио је бивши председник Финске Марти Ахтисари. Ахтисари је у својству дипломате активно учествовао у креирању независности јужне српске покрајине. Познате су изјаве овог “миротворца” у којима је константно оптуживао Србе као кривце за злочине који су почињени над албанским становништвом.

Сајт SETimes.com, наводи да је Ахтисари 8. августа рекао српском преговарачком тиму да су “Срби као нација криви” за злочине почињене над Албанцима 1998. и 1999. год. Нама су сасвим добро познате Ахтисаријеве изјаве као и његово активно “дипломатско” ангажовање по питању независности Косова и Метохије, захваљујући коме је још један у низу од дотичних “хуманитараца”, награђен орденом који му је доделио председник тзв. државе Косово. Ахтисари је само још један од “заслужних” креатора независности Косова...

Прави и истински хуманитарац... Наиме, просто је скандалозно шта је све поменути Ахтисари изјављивао разним европским електронским и писаним медијима. Између осталог, Блиц наводи делове интервјуа који је Марти Ахтисари дао шпанском листу Мундо... У овом интервјуу, он је, говорећи о томе како је независност Косова неопозива, изрекао следеће: „...И Срби морају схватити такву неопозиву чињеницу, јер смо у 21. веку и ако се нека влада понаша као Милошевићева у деведесетим годинама, губи право на владавину.”

Да ли то Ахтисари жели да инсинуира како он, или Запад има право да одређује ко ће имати право да влада у Србији, а ко не? Не би требало да нас чуди да је управо то жеља Мартија Ахтисарија, овог назови дипломате и нобеловца. То још није све, ево шта је Ахтисари изјавио поводом свог задовољства “развојем” околности на Косову. Наиме, он је изразио задовољство чињеницом да је Косово „Напредовало, ушло у међународне економске институције и могло би да се претвори у снабдевача региона енергијом, мада ће бити потребне године да се виде плодови тамошњих улагања.”

Интересантно је како Ахтисари одговара на питање новинара о томе како коментарише чињеницу да је Косово друштво које је огрезло у корупцији.

“Мора се признати да ни наша (западна) друштва нису чиста.”

Нећемо сада говорити о западним друштвима, јер би то било превише, али чињеница је да свакако господин Ахтисари није “најчистији” ни у моралном, нити у политичком смислу. Далеко од тога... Али то и у овом случају потврђује да ни у комитету за доделу Нобелове награде нису баш чиста посла...

И на крају, да видимо ко је на овој срамној листи нобеловаца наш трећи добитник... Следећи по реду је актуелни амерички председник Барак Обама, који је својом реториком, која је умногоме лепше упакована од оне агресивне и примитивне којом нас је засипао много мање популарни Буш, изазвао симпатије у светској јавности. Ово се односи чак и на део наше јавности, која је у првом тренутку поверовала да је Обама заиста прогресиван и модеран политичар. Свакако да је Обама харизматичнији и културнији од бившег председника, додуше, руку на срце, то и није много тешко, али да видимо шта се крије испод шареног украсног папира...

Барак Обама није апсолутно донео ништа ново у америчкој спољној политици. Наравно, упућенији су били свесни чињенице да се америчка спољна политика никада не мења када су у питању њени тзв. национални интереси и то сасвим независно од тога ко седи у овалном кабинету. Улагање у америчку војну индустрију, као и јачање присуства америчких трупа неће се променити, без обзира да ли у Белој кући председава републиканац или демократа, белац или Аффроамериканац. Међутим, за разлику од бившег председника, овај нови шармантнији се може похвалити нечим што је само малобројнима пошло за руком, наиме, Обама не само да је први Аффроамериканац који је постао председник Сједињених Америчких Држава, већ је добио, ни мање ни више, него Нобелову награду, и то за мир!

На основу чега је, питаћемо се, Барак Обама заслужио ову награду. По мишљењу Нобеловог комитета, а видели смо колико је оно било компетентно у ранијим случајевима, амерички председник је заслужан за “јачање међународне дипломатије и сарадње међу људима.” Питамо се само да ли ће нових тридесет хиљада америчких војника, који су неопходни како би се постигла “победа” у Авганистану, допринети јачању међународне дипломатије и сарадње међу људима? Занимљиво је да је Обама у светлу додатног ангажовања војних трупа изјавио како је изненађен и почаствован наградом и да награду схвата као “позив на акцију.” Свакако видимо да Обама искрено стоји иза својих речи и да је, то му се мора признати, макар принципијелан, за разлику од свог омаловажаваног претходника.

Нобелова срамота

Пише: Владимир Јевтић
четвртак, 10 децембар 2009 15:18

Напросто је скандалозно да предводник америчке доктрине “рата против тероризма” добије награду за напоре у постизању и очувању мира... У образложењу разлога слања додатних трупа, наводи се да би “неуспех у Авганистану проузроковао да талибани под своју контролу поврате већи део земље, што би довело до поновног распламсавања грађанског рата.” Наравно, нико не говори да ће управо слање додатних трупа резултовати појачањем ратних дејстава, и то не само у Авганистану, већ и у читавом региону.

Шта рећи након ове срамне листе наводних миротвораца, осим да је у питању срамота за Нобела. И то три пута за редом...